

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120211428
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120211428.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: V. H., nar.: XX.XX.XXXX, bývajúcej v L., na ul. P. č. XX, právne zastúpenej: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, na ul. Sov. hrdinov č. 163/66, proti žalovanému: 365. bank, a.s., so sídlom v Bratislave, na Dvořákovom nábreží č. 4, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom v Bratislave, na Dvořákovom nábreží č. 8A, IČO: 47 232 471, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 404,02 eur s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 22.02.2021 č.k. 9Csp 166/2020-155 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku o uložení povinnosti žalobkyni zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol a v tejto časti žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere dostupná pôžička zo dňa 07.01.2011 nachádzajúca sa v časti 2. Zmluvy o úvere, bod 5 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v čl. 10, II. časti Všeobecných obchodných podmienok“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Žalovanému v súvislosti s touto časťou konania uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 07.01.2011 medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa poslednú splátku vykonala dňa 04.08.2011 a celkovo zaplatila sumu 3.904,02 eur. Úver bol poskytnutý vo výške 3.500 eur.

3. Úver bol vo výške prevyšujúcej poskytnutú istinu zaplatený dňa 04.08.2011, pričom objektívna trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 05.08.2011 a uplynula dňa 05.08.2014. Žaloba bola podaná dňa 01.10.2020, teda po uplynutí tejto lehoty. Pri riešení otázky objektívnej premlčacej lehoty sa vychádzalo z rozhodnutí Krajského súdu v Žiline vo veci 11Co/471/2014, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 5 Cdo/291/2015 a Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 448/2017. V tejto línii pokračoval Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí vydanom vo veci 1Cdo/238/2017.

4. Väčšina senátov Krajského súdu v Prešove uvádza, že sa nestotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/238/2017, ktorým bola odmietnutá prax Krajského súdu v Prešove o prezumpcii úmyselného zavinenia dodávateľa iba z dôvodu jeho postavenia podnikateľa, a to z dôvodu, že žalovaný je osobou podnikajúcou na finančnom trhu, ktorá má ovládať právne predpisy. Práve krajským súdom uvedená argumentácia bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky

odmietnutá, a teda odklon od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebol odôvodnený spôsobom vyžadovaným zákonom. Prvoinštančnému súdu nie je zrejmé, prečo u krajského súdu majú väčšiu relevanciu pripomienky Európskej komisie vo veci C-485/19 ako rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Navyiac, pripomienky sa týkajú bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky, čo neplatí v prejednávanej veci, kde bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť ako následok bezúročnosti úveru pre nedostatok zákonných náležitostí zmluvy. Medzičasom Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci totožného žalovaného vydal uznesenie 4Cdo/219/2019, kde opätovne prax Krajského súdu v Prešove týkajúcu sa prezumpcie úmyslu žalovaného iba z dôvodu jeho postavenia podnikateľa odmietol ako nesprávnu.

5. Prezumpcia čo len nepriameho úmyslu dodávateľa nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nie je stanovená ako domnienka. Úmysel dodávateľa tak musí byť predmetom dokazovania a žiadny právny predpis neprikazuje hodnotiť tvrdené nedostatky zmluvy vytvorenej dodávateľom ako úmysel. Námietka žalobkyne, že spotrebiteľ by asi sotva platil, ak by mal vedomosť, že platiť nemá je nedostatočná. Žalobkyňa bez ďalšieho tvrdí, že dodávateľ vždy vie, že prijíma to, na čo nemá nárok a vylučuje u neho možnosť, že nevie, že prijíma, čo mu nepatrí. Žalobkyňa rovnako uvádza, že neznalosť právnych predpisov nemôže byť v neprospech spotrebiteľa, ale rovnaká neznalosť musí byť vždy v neprospech dodávateľa a dokonca vedie k jeho úmyslu. Domnienka znalosti právnych predpisov podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov medzi fyzickými a právnickými osobami nerozlišuje a nerozlišuje ani medzi spotrebiteľom a dodávateľom.

6. Pokiaľ ide o zavinenie v občianskom práve, analogicky sa vychádza z práva trestného. Žalobkyňa tvrdí, že žalovaný, aj keď priamo nechcel, tak minimálne vedel, že svojím konaním spočívajúcim v tvrdených nedostatkoch zmluvy môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. S takýmto záverom bez jeho preukázania dôkazmi prvoinštančný súd nesúhlasí.

7. Okrem toho, donedávna niektorými súdmi uplatňovaný postup bezúročnosti úveru z dôvodu nedostatku rozpisu splátok sa ukázal nesprávny, čo konštatoval ako Najvyšší súd Slovenskej republiky, tak aj Súdny dvor Európskej únie. Aj o iných tvrdených nedostatkoch zmlúv o spotrebiteľských úveroch (trvanie zmluvy, konečná splatnosť a pod.) rozhodujú tak okresné, ako aj krajské sudy rozdielne.

8. Keďže objektívna premlčacia doba uplynula, súd prvej inštancie žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Žalobkyňa pritom vôbec neuvádza, komu v štruktúre žalovaného sa úmysel má pričítať. Či štatutárnemu orgánu, či tomu, kto predlohu zmluvy zhotovil, či tomu kto zmluvu dojednal, alebo tomu kto inkasoval splátky. Bez vyriešenia uvedenej otázky nie je možné o úmysle žalovaného uvažovať.

9. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe sa poukázalo aj na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky z dôvodu rovnakej právnej úpravy, s ktorou sa prvoinštančný súd stotožnil a ktorá presvedčivo vyvracia právny názor žalobkyne, že subjektívna premlčacia lehota je lehotou ponechanou na vôli spotrebiteľa, je lehotou, ktorá plynie od posúdenia veci práva znalou osobou v prospech spotrebiteľa, jej začiatok nie je objektivizovaný vedomosťou o len skutkových okolnostiach a jej začiatok nemôže byť rovnaký so začiatkom objektívnej premlčacej doby.

10. Koniec koncov aj Krajský súd v Prešove vo veci 11Co 46/2017 uviedol, že o zákonných nedostatkoch spotrebiteľskej zmluvy sa žalobkyňa mohla dozvedieť z platnej právnej úpravy a takto hájiť svoje práva.

11. V súvislosti so zmluvnou podmienkou týkajúcou sa rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie v celom rozsahu odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci 19Co 88/2018. Z posudzovanej úverovej zmluvy vyplýva, že rozhodcovskú doložku nebolo možné odmietnuť a zbavovala spotrebiteľa zákonného práva na prejednanie jeho veci súdom, čo je potrebné považovať za neprípustné.

12. Výroky o trovách konania boli odôvodnené ust. § 251, § 255 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 C.s.p.

13. Proti tomuto rozsudku, a to konkrétne proti jeho zamietavej časti, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku o uložení povinnosti žalobkyňi zaplatiť žalovanému náhradu trov

konania v rozsahu 100 % zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dôvod uviedla, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola zamietnutá po tom, čo prvoinštančný súd dospel k záveru, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný tak v subjektívnej, ako aj v objektívnej premlčacej dobe. Pri subjektívnej premlčacej dobe súd vychádza zo zistenia, že táto začala plynúť po zaplatení poslednej splátky dňa 04.08.2011, teda dňa 05.08.2011, rovnako ako objektívna premlčacia doba. Zároveň konajúci súd neakceptuje 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá platí pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení, nakoľko nenachádza v konaní žalovaného úmysel bezdôvodne sa obohatiť.

14. Čo sa týka dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a začatia jej plynutia, tak nemalo by byť sporným, že to, kedy začína plynúť oprávnenému subjektívna premlčacia doba, je dané získaním vedomostí o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. Právne vedomosti, ani skúsenosti pritom žiaden význam nemajú. Nie je teda dôležité, či oprávnený vie alebo nevie, že jeho nárok je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podstatné je len skutočné získanie vedomostí o rozhodujúcich skutočnostiach, získaním ktorých začína subjektívna premlčacia doba plynúť. To, že pre oprávneného sú nerozhodné právne vedomosti nič nemení na skutočnosti, že ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rieši premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie nejakého hypotetického práva o objektívnom splatení poslednej splátky úveru nad istinu. Platba bez právneho základu je len jednou z rozhodujúcich skutočností, vedomosť o ktorej je potrebná pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby. Ďalšie rozhodujúce skutočnosti, vedomosť o ktorých je nevyhnutná na to, aby mohla subjektívna premlčacia doba začať plynúť, vyplývajú z tej ktorej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia a u každej z týchto rôznych skutkových podstát bezdôvodného obohatenia sú rôzne a rôzne sú aj v rámci toho istého druhu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa konkrétnych okolností právnych vzťahov a týkajúcich sa konkrétnych subjektov. Pri skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu tak oprávnený musí získať skutočnú, nie len predpokladanú vedomosť, nie len o tom, že platil, kedy platil a komu platil, ale rovnako dôležité a z hľadiska subjektívnej premlčacej doby najdôležitejšie je aj získanie vedomostí o tom, že platil bez právneho dôvodu a až získaním všetkých týchto rozhodujúcich skutočností môže začať plynúť oprávnenému subjektu premlčacia doba, čo je naprosto logické, lebo ak oprávnený nepozná skutočnosť, že na platby neexistuje právny dôvod a platí len preto, lebo sa domnieva, že platí dôvodne, nemôže mu začať plynúť subjektívna premlčacia doba, nakoľko nemá vedomosť o rozhodujúcich skutočnostiach nevyhnutných na to, aby mohol podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby je charakteristické, že ich plynutie je komplementárne. To znamená, že okamih, v ktorom mohol oprávnený subjekt uplatniť právo po prvýkrát, sa zásadne definuje momentom subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby. Od tohto okamihu začína plynúť dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde, ktorá plynie v rámci lehoty objektívnej a tá začína plynúť bez ohľadu na vedomosť oprávneného od momentu udalosti, ktorá spôsobuje bezdôvodné obohatenie. Zákon vyžaduje dokonanie stavu vedomia oprávneného, reálnym nadobudnutím vedomosti o definovaných skutočnostiach. Nestačí teda možnosť, či pravdepodobnosť získania tejto vedomosti, oprávnený musí uvedenými vedomosťami reálne disponovať. Vedieť, komu oprávnený zaplatil, kedy a koľko, neznamená, že vie, že platil nedôvodne, že sa veriteľ na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Zákon na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nevyžaduje, aby oprávnený získal len vedomosť o kvantite týchto skutočností, že sa stali, ale aj o ich kvalite, že došlo k porušeniu práv oprávneného a k bezdôvodnému obohateniu a že môže podať žalobu.

16. Vedomosť je stav mysle, keď si človek niečo uvedomuje, pozná a chápe, čo je závislé na individuálnych schopnostiach a danostiach toho-ktorého jedinca, je to výsledok poznávacieho procesu ako myšlienkovej činnosti, nielen objektívnej existencie javu. Žalobkyňa nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny, od nej prijal protizákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom a tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva, pričom žalobkyňa verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou odbornou starostlivosťou bezo zbytku podľa zákona.

17. Čo sa týka uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 238/2017, v ňom sa Najvyšší súd SR vyjadruje aj k rozdielnosti začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 05.12.2018 vydaným vo veci I. ÚS 430/2018 odmietol sťažnosť banky pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V tomto rozhodnutí sa Ústavný súd SR stotožnil s názorom okresného a krajského súdu o tom, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť spotrebiteľovi od chvíle, keď sa od Združenia na ochranu spotrebiteľov dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Ústavný súd SR taktiež akceptoval 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

19. Prelomením názoru o objektivizácii začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 43/2020 z 12.05.2020, ktorým bolo zrušené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané vo veci 3Cdo 169/2017. Z tohto nálezu síce nevyplýva, kedy v danej veci začala plynúť subjektívna premlčacia doba a Ústavný súd ponechal túto otázku na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ale zrušením uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Ústavný súd SR jasne vyjadril, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemohol začať plynúť len podľa objektívneho hľadiska vzniku bezdôvodného obohatenia uskutočnením platby, bez zohľadnenia skutočnej vedomosti oprávneného o rozhodujúcich skutočnostiach, od ktorých začína plynúť subjektívna premlčacia doba, teda od získania vedomosti o tom, že išlo o platbu bez právneho dôvodu.

20. Mýlnymi sú i závery, podľa ktorých sa žalovaný na úkor žalobkyne neobohatil bezdôvodne úmyselne. Podstata aplikácie 10-ročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. V každom prípade, prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju vediac, že je to platba prevyšujúca spotrebiteľovi poskytnutú sumu a nepatrí mu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, prípadne z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy. Objektívna 10-ročná premlčacia doba na premlčanie bezdôvodného obohatenia preto začína plynúť prijatím každej takejto bezdôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal.

21. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery na základe vadných zmlúv sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo vylučujú inú možnosť ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nedbanlivostné zlyhanie. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch a pri neplatných zmluvách. Je to sám veriteľ, kto pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy alebo bezúročné a bezpoplatkové úvery.

22. Z dostupnej literatúry nielenže vyplýva absolútna neprípustnosť objektivizácie začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby, ale naopak, začína sa presadzovať subjektivizácia objektívnej premlčacej doby, a to tak vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu majúcemu základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke, ako aj k bezdôvodnému obohateniu majúcemu svoj základ v absencii obligatórnych náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V tejto súvislosti sa poukázalo na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-154/15, C-307/15 a C-308/15 z 21.12.2016, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-679/2018 z 05.03.2020, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020 a návrhy generálneho advokáta vo veci C-485/19 z 03.09.2020. Vývoj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie smeruje k tomu, že v spotrebiteľských právnych veciach nebude pri posudzovaní premlčania bezdôvodného obohatenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky a z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru objektívna premlčacia doba použiteľná vôbec.

23. Žalovaný navrhol rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

24. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobkyne je opodstatnené.

25. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, žalobkyňa dňa 07.01.2011 uzatvorila štandardnú formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 129/2010 Z.z. K nepriznaniu uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku uplynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej doby. S týmto záverom nie je možné sa stotožniť.

26. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

27. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 129/2010 Z.z. V čase úhrady poslednej splátky žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka nemohla ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzala aj peňažné plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol. V reálnom živote totiž bežný spotrebiteľ má vedomosť len o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s veriteľom a že na účet veriteľa má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy.

28. Začiatok subjektívnej premlčacej doby je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila.

29. Slová „keď sa oprávnený dozvie“, je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa o tom mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť.

30. V prejednávanvej veci je nepochybné, že žalobkyňa o uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj o povinnostiach zo zmluvy vyplývajúcich mala vedomosť. Samotná vedomosť o týchto skutočnostiach sama o sebe neznamená aj skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo, je potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na jej uplatnenie je zase potrebné, aby boli splnené presne špecifikované predpoklady vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na ním uzatvorenú zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyplývajúca zo zákona. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobkyňa podľa vlastného vyjadrenia dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, pričom k tomuto svojmu vyjadreniu predložila aj prehlásenie tohto združenia zo dňa 25.09.2020. V tomto prehlásení združenie informovalo žalobkyňu o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane veriteľa vo výške 404,02 eur, pričom jej odporučilo obrátiť sa ohľadom právnych služieb na advokáta. Následne ešte v ten istý deň žalobkyňa splnomocnila svojim zastupovaním JUDr. Igora Šafranka, ktorý vo veci podal žalobu. Bližšie uvedená časová postupnosť jednotlivých krokov žalobkyne súvisiaca s jej snahou získať vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nasvedčuje tomu, ak z ďalšieho dokazovania nevyplývajú nové skutočnosti, že žalobkyňa ešte pred návštevou Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia nemala. Ak súd prvej inštancie nesprávne ustálil moment začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, z odôvodnenia rozhodnutia sa nedá zistiť, ako dospel k záveru o uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v dôsledku čoho je rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

31. Správnym nie je ani tvrdenie o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako banka má dlhodobo v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy zákon č. 129/2010 Z.z. v ust. § 9 ods. 2 upravoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením niektorých spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobkyňa v podanej žalobe poukázala na to, že uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. a), písm. f) a písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Či tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané boli, sa z odôvodnenia rozhodnutia zistiť nedá. Ak tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli, žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný ako banka nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia týchto náležitostí a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Záver o potrebe aplikácie trojročnej premlčacej doby upravenej v ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začínajúcej plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, je nesprávny a priamo odporujúci rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19.

32. Súdny dvor Európskej únie vo veci C-485/19 vyslovil, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

33. Súdny dvor EÚ v tomto rozhodnutí pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva únie, avšak pod podmienkou, že nie sú menej výhodné ako procesné podmienky, ktoré upravujú podobné situácie podľa vnútroštátneho práva (zásada ekvivalencie) a nevedú k praktickému znemožneniu alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom únie (zásada efektivity).

34. Pokiaľ ide konkrétne o zásadu efektivity, o ktorú ako jedinú ide v prejednávanej veci, z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že každý prípad, v ktorom je nastolená otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie vedie k nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práva únie, sa musí skúmať s prihliadnutím na postavenie tohto ustanovenia v celom konaní, jeho priebeh a jeho osobitosti na jednotlivých vnútroštátnych súdoch. Z tohto hľadiska je v prípade potreby potrebné zohľadniť zásady, ktoré sú základom vnútroštátneho súdneho systému, ako sú napr. ochrana práva na obranu, zásada právnej istoty a požiadavka na riadny priebeh konania.

35. Súdny dvor tiež spresnil, že povinnosť členských štátov zabezpečiť efektivitu práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva únie, zahŕňa, osobitne pokiaľ ide o práva vyplývajúce zo Smernice 93/13, požiadavku účinnej súdnej ochrany zakotvenú tiež v článku 47 Charty, ktorá osobitne platí pre procesné podmienky žalôb založených na takýchto právach.

36. S prihliadnutím na tieto skutočnosti je potrebné preskúmať, či vnútroštátne pravidlo premlčania, aké je uvedené v bode 51 tohto rozsudku, možno považovať za zlučiteľné so zásadou efektivity, pričom toto preskúmanie sa musí týkať nielen dĺžky lehoty, o ktorú ide vo veci samej, ale aj podmienok jej uplatnenia, vrátane právnej skutočnosti zvolenej pre začatie jej plynutia.

37. V prvom rade, pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo o sebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne Smernicami 93/13 a 2008/48.

38. Súdny dvor EÚ už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom únie.

39. Konkrétnejšie Súdny dvor EÚ už rozhodol, že článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice 93/13 nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremlčuje a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia, pričom musia byť dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.

40. V druhom rade pokiaľ ide o stanovenú dĺžku skúmanej premlčacej lehoty, ktorá je v tomto prípade 3 roky, Súdny dvor EÚ rozhodol, že pokiaľ je táto lehota stanovená a vopred známa, zdá sa, že lehota v takomto rozsahu je v zásade dostatočná na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy, takže táto dĺžka sama o sebe nie je nezlučiteľná so zásadou efektivity.

41. Pokiaľ však ide v treťom rade o stanovený začiatok plynutia skúmanej premlčacej lehoty, za okolností o aké ide vo veci samej, existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ sa počas stanovenej lehoty nebude dovolávať práv, ktoré mu priznáva právo únie, v dôsledku čoho by sa ocitol v situácii, že by tieto práva nemohol uplatniť.

42. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, a to najmä v rámci jeho prvej otázky totiž vyplýva, že trojročná lehota stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe predmetnej zmluvnej podmienky.

43. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť znevýhodnené postavenie, v ktorom sa spotrebiteľia nachádzajú voči predajcom alebo dodávateľom, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach vyplývajúcich zo Smernice 93/13 alebo zo Smernice 2008/48, prípadne že nepoznajú ich rozsah.

44. Ako pritom v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 71 až 73 svojich návrhov, zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide vo veci samej, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vyplúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenými smernicami.

45. Preto je potrebné dospieť k záveru, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote do 3 rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva Smernica 93/13 alebo Smernica 2008/48, a teda že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity.

46. Okrem toho ako uviedol generálny advokát v bodoch 87 a 89 svojich návrhov, úmysel predajcu alebo dodávateľa, ktorý využil zmluvnú podmienku považovanú za nekalú, nemá vo vzťahu k právam spotrebiteľov vyplývajúcim z ustanovení Smernice 93/13 žiadny význam, a to isté platí aj pokiaľ ide o článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48. Preto spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z toho vyplýva, že možnosť predĺžiť trojročnú premlčaciu lehotu pod podmienkou, že spotrebiteľ preukáže úmysel predajcu alebo dodávateľa, ako je stanovená v § 107

ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže vyvrátiť konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.

47. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky sa prikláňa ku skutočnej, teda nielen predpokladanej vedomosti oprávnenej osoby o všetkých skutkových okolnostiach odôvodňujúcich záver, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor a kto toto bezdôvodné obohatenie získal. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 05.12.2018 č.k. I. ÚS 430/2018-17 bez akýchkoľvek pochybností podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa vo veci 22Co 53/2017 Krajského súdu v Prešove, ktorého rozhodnutie bolo predmetom ústavnej sťažnosti, sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré túto skutočnosť písomne potvrdilo dňa 08.08.2016. Vo veci 22Co 53/2017 Krajský súd v Prešove uvažoval so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu konzultácie a poučenia daného žalobkyni v danej veci Združením na ochranu spotrebiteľa a takéto úvahy odvolacieho súdu považoval za ústavne konformné aj ústavný súd, nakoľko sťažnosť podaná žalovanou v tejto veci odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

48. Pokiaľ ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú možno aplikovať v prípade, ak bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne, z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydaného vo veci 1Cdo 238/2017 dňa 18.10.2018 záver o nemožnosti aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby nevyplýva. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, same o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.

49. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného vo veci 1Cdo 238/2017 vyplýva, že je to práve spotrebiteľ, ktorý by mal dokázať poskytovateľovi úveru vedomostnú a vôľovú zložku úmyselného konania osôb za neho konajúcich. Môže ísť najmä o vedomosť na strane konateľov, či spoločníkov poskytovateľa alebo obchodných zástupcov. V prípade priameho úmyslu má spotrebiteľ preukázať, že poskytovateľ vedel o porušení jeho práva a že chcel sa takto na úkor spotrebiteľa obohatiť. Na aplikovanie 10-ročnej premlčacej doby postačuje aj nepriamy úmysel, no pri tomto zavinení spotrebiteľ má náročnú úlohu dokázať, že poskytovateľ vedel o porušení pravidiel financovania a že pre tento prípad bol uzročený s tým, že sa na úkor spotrebiteľa obohacuje. Obzvlášť problematický je stav, ako v prejednávanej veci, keď žalobkyňa sama nemala vedomosť o existencii nesprávneho postupu poskytovateľa úveru.

50. Obdobnou problematikou sa zaoberal Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo dňa 18.12.2014 vo veci C-449/13. Podľa tohto rozsudku, ustanovenia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 Smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa. Išlo pritom o prípad francúzskych súdov, ktoré sa zaoberali dokazovaním porušenia pravidiel o preverovaní bonity spotrebiteľa.

51. V predmetnom spore je oproti vyššie uvedenému prípadu omnoho náročnejšie dokazovať poskytovateľovi úveru jeho vedomosť a uzrokovanie porušovania pravidiel týkajúcich sa poskytnutia úveru. Spotrebiteľ má možnosť len poukázať na fakty, ku ktorým došlo a nie dokazovať vedomostnú a vôľovú zložku konania poskytovateľa úveru.

52. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 C.s.p. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

53. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obdobným spôsobom náležitosti odôvodnenia rozsudku upravovalo ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

54. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

55. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

56. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobkyňi, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku o trovách konania v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

57. Po vrátení spisu bude úlohou súdu prvej inštancie zistiť, či skutočne sú naplnené dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru tak ako ich špecifikuje žalobkyňa v podanej žalobe. Ak následne poskytnutý úver bude potrebné kvalifikovať ako bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie musí nanovo posúdiť dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu od momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o skutku z porušenia práva, t.j. o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia. Muselo ísť o skutočnú a nie predpokladanú vedomosť o skutku z porušenia práva zakladajúceho nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Zároveň bude potrebné vytvoriť priestor pre procesnú obranu žalovaného k tvrdeniu žalobkyne o čase, kedy sa o skutkových tvrdeniach bezdôvodného obohatenia dozvedela a k predloženému prehláseniu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS.

58. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

59. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).